

Гекльберрі Фінн у Києві

Ольга ГОЛИНСЬКА

12 грудня у Київському муніципальному академічному театрі опери і балету для дітей та юнацтва відбулася прем'єра мюзиклу «Пригоди Гекльберрі Фінна» за мотивами однойменного роману Марка Твена.

Постановники присвятили виставу 180-річчю від дня народження автора літературної першооснови Марка Твена і 85-річному ювілею творців музики – відомих українських композиторів, народних артистів України Жанни і Левка Колодубів.

Масленникова, балетмейстер – Сергій Кон.

Щоб наблизити твір до сучасності, Віталій Пальчиков, залишивши незмінною партитуру, здійснив редакцію лібрето Дмитра Кісіна. І це зрозуміло, бо воно було написане понад сорок років тому.

Колектив постановників працював із великим натхненням та ентузіазмом. Як зізнався Віталій Пальчиков, для театру опери і балету це – експеримент. Адже мюзикли практично не ставлять на оперній сцені.

У жанрі мюзиклу поєднуються інструментальні й вокальні музичні номери, драматичні діалоги, елементи естрадного шоу, пісні й танці. Тож академічним оперним виконавцям

ла, що то був не такий уже й жарг.

Солістам було доволі непросто подолати труднощі жанру. Але кожен старався зробити максимально можливе для досягнення потрібного результату. І він не забарився. Склався злагоджений акторський ансамбль: Гекльберрі Фінн – Сергій Шаповал, Старий Фінн – Микола Ільченко, Шериф – Михайло Нагорний, Джексон – Євгеній Шептекіта, Король – Сергій Макієнко, Герцог – Дар'я Литовченко, Тітоныка Саллі – Тетяна Странченко. Окремо хочу відзначити виконавця ролі Джима Олександра Харламова за яскравість тембру, точність інтонації і вокальної подачі звука.

дуб – визнаний майстер оркестрування.

Не зайвим буде сказати, що спектакль добре прийняли головні глядачі – діти. Однак усе ж таки, гадаю, у програмках, афішах тощо варто вказувати вік, для якого призначено виставу. Наприклад, біля мене сиділа сім'я – мама, тато й 4–5-річний синок, якому батьки мусили весь час пояснювати те, що відбувалося на сцені.

Прем'єра, тим паче перший показ, – дуже відповідальний момент у житті постановки. Звичайно, тут можливі несподіванки, огріхи, шерехатості. Але це цілком зрозуміло. Пропозиції і зауваження критиків у проєкті подальшої роботи постановочної групи, я впевнена, будуть враховані, виправлені, доопрацьовані.

Найважливіше те, що вистава відбулася. Ніде правди діти, сам факт постановки українського твору в українському театрі нині є рідкісним. І величезне спасібі Київському муніципальному академічному театру опери та балету для дітей і юнацтва, що вони наважилися на цей крок, який виявився вдалим.

Мюзиклові українських композиторів-класиків Жанни й Левка Колодубів дано нове життя. Можливо, й інші театри зацікавляться цим твором вітчизняних авторів. Навіщо ж шукати репертуар деінде, якщо є свій взірєць – якісний, український, котрий ні в чому не поступається зарубіжним зразкам, яким звикли вклонятися наші театральні чиновники?

Після прем'єри запитала в Левка Миколайовича: «Ви брали участь у постановочному процесі? Якось впливали на підготовку вистави?» Відповідь, мушу визнати, мене вразила: «Я не був присутній на репетиціях, як і Жанна Юхимівна. Просто прийшов на прем'єру й побачив те, що вийшло».

У мене та моєї співавторки немає жодних зауважень. Усе відтворено саме так, як ми замислювали понад сорок років тому. Вважаю це свідченням високого професіоналізму театру й зокрема групи постановників, яка абсолютно правильно прочитала твір і втілила на сцені нашу партитуру».

Сцена з вистави

Мюзикл «Пригоди на Міссісіпі» (такою була оригінальна назва твору) зіркове подружжя написало у далекому 1971 році. Він із великим успіхом ішов на багатьох сценах тодішнього Радянського Союзу, зокрема тривалий час і в Київському театрі оперети. Окремі музичні номери мюзиклу стали відомі широкому слухачеві й завдяки сюїті з однойменною назвою, яка створена у двох версіях – для духового і симфонічного оркестрів.

Із плином часу вистава зникла з афіш театрів, про неї на деякий період забули. І от – маємо нову постановку. Її ініціювала донька композиторів, відомий музикознавець, лектор Національної філармонії України Оксана Колодуб. Диригент – Сергій Голубничий, режисер – Віталій Пальчиков, художник – Людмила Нагорна, хормейстер – Анжела

довелося опановувати навички гри драматичних акторів, зовсім іншу природу вокалу, а також хореографію, яка докорінно відрізняється від звичної балетної пластичності. І все це має відтворюватися у вельми динамічному стрімкому темпі!

Слід зазначити, що учасники вистави із цим впоралися.

Особливо сподобався хор, котрий не тільки прекрасно співав, а й вельми природно, органічно танцював. І в цьому – величезна заслуга як самих артистів, так і головного хормейстера театру Анжели Масленникової та балетмейстера Сергія Кона. Відчувалося, що хористам дуже подобалося те, що вони роблять. Анжела Геннадіївна перед спектаклем жартома сказала: «Дивіться, не переплутайте хор із балетом!» Утім, переглянувши дійство, я подума-

Декого з артистів підвела техніка. Невдало налаштовані радіомікрофони подеколи не дали змоги розібрати ані слова тексту. Можливо, керівництву театру слід подбати про краще технічне забезпечення трупи.

Хочеться відмітити хорошу роботу художника Людмили Нагорної. Декорація-трансформер у дусі сьогодення, добротні костюми сприяють активності дійства, переконливості, органічності його сприйняття слухачами.

Беззаперечний респект диригентові Сергію Голубничому, від якого, без перебільшення, залежить успіх спектаклю, – у його руках такі ключові категорії вистави, як темпоритм, динаміка, музична драматургія. Оркестр звучав бездоганно. До цього, гадаю, спричинилася й сама партитура. Адже Левко Коло-